

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dbałości.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2021 r. – PP i in. / Parlament

(Sprawa T-39/21)

(2021/C 110/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PP, PQ, PR, PS i PT (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu zażaleń wniesionych przez strony skarżące na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- zasądzenie od Parlamentu obowiązku naprawienia krzywdy szacowanej *ex æquo et bono* na 1000 EUR na osobę;
- zasądzenie od Parlamentu obowiązku naprawienia szkody majątkowej wynoszącej 25 % wynagrodzenia wraz z narosłymi w międzyczasie odsetkami wyrównawczymi i odsetkami za zwłokę;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Parlamentu z dnia 31 marca 2020 r. dotyczącą pracy tymczasowej w niepełnym wymiarze czasu pracy poza miejscem zatrudnienia ze względów rodzinnych w związku z COVID-19 skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje zostały wydane w oparciu o niezgodne z prawem normy wewnętrzne.
2. Zarzut drugi, podzielony na dwie części:
 - część pierwsza, dotycząca naruszenia art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) oraz oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim strona skarżąca oczywiście naruszyła pojęcie rozłąki z krajem.
 - część druga, dotycząca naruszenia art. 62 i 69 regulaminu pracowniczego oraz naruszenia zasad legalności i pewności prawa.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasad równego traktowania, niedyskryminacji, dobrej administracji i obowiązku staranności
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego dotyczącego zwrotu nienależnych świadczeń.

Skarżący żądają też naprawienia szkód majątkowych i krzywd poniesionych w związku z zaskarżonymi decyzjami.

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2021 r. – Masterbuilders, Heiermann, Schmidtman / EUIPO – Cirillo (POMODORO)

(Sprawa T-76/21)

(2021/C 110/38)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Masterbuilders, Heiermann, Schmidtman GbR (Tübingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Hillers)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Francesco Cirillo (Berlin, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „POMODORO” – unijny znak towarowy nr 10 926 152

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 listopada 2020 r. w sprawie R 715/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie w całości odwołania wniesionego w dniu 17 kwietnia 2020 r. przez właściciela unijnego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- Zarzut pierwszy dotyczący tego, że strona pozwana nie mogła wziąć pod uwagę pisma przedstawiającego podstawy odwołania i dowodów, jakie przedłożył na poparcie odwołania właściciel unijnego znaku towarowego, ze względu na to, że właściciel unijnego znaku towarowego nie złożył swojego pisma przedstawiającego podstawy odwołania w niepodlegającym przedłużeniu terminie czterech miesięcy;
- Zarzut drugi dotyczący tego, że nowe dowody są niedopuszczalne zgodnie z art. 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/1430;